

Još mi je pogled sanjiv i tijelo drijema, ali osmijeh mi je neumoran! Lebdi i lebdi i lebdi...

Čudo je ta Jabuka! I taj otok Jabuka i ta regata Jabuka.

Činjenice o otoku pisati neću. One su uvijek iste. No, svatko tko ju je vidio, ima svoju priču, svoju usporedbu. Ljepota i dojam su u oku promatrača, kažu. Kako ona to samo divno povrđuje! Sve ovisi odakle ste ju vidjeli, po kojem vremenu, u koje doba dana, u kakvom raspoloženju... Potražite te dojmove, pročitate, zamislite, poželite i onda krenete i vi. Neki odu turistički. Ja ipak najviše uživam u adrenalinskom društvu na toj velikoj, sjajnoj, veseloj, iscrpljujućoj regati!

I tu doživite sve što more i vjetar, noću i danju, mogu pružiti onima koji jedre za svojim snovima. Možda vas obdari svačim u istoj regati, a možda tek u nekoliko njih, zavisi koliko (ne)sreće imate.

Krenite s nekim s kim vam je ugodno na brodu, naročito ako, zajedno s posadom, procjenjujete da bi vam, recimo to ovako, priličan broj ostalih moglo napraviti doček na cilju. S rezultatom ili bez njega, važno mi je bilo i da se vratim s napunjenom dušom. Ove godine jedrila sam s *Draga nom B*.

i posadom na

Frani,

Elan 431. Stanje moje duše danas, opisano je gore (vidi 1. rečenicu)

Ako pratite, a čim ste ovdje sigurno pratite regate, onda znate da je bilo 'kiselih' Jabuka, od kojih je ona 2005. zastala mnogim Snjeguljicama, ali i 'patuljcima', u grlu. A bilo ih je i slatkih, kao prošlogodišnji urod. Nedostajalo joj je vjetra, ali ipak se dobro jedrilo i stizalo na cilj.

Ovogodišnje izdanje je vjetrom prilično ignoriralo jedriličare. Start u petak u 22 nije obećavao, ali ipak se prema Komorici fino orcalo. Nakon obilaska je vuklo odlično. Odluka malo nakon obilaska odredila je sudbinu sudionika na regati. Možda ne svima do točke odustajanja ili mjesta u poretku, ali ipak jest. Naime, kad pogledate posadu, jedra i brod Marine Kaštela, u odnosu na većinu, sudbina po ovakvim uvjetima nema što raditi u istoj rečenici s njima. Ipak i njima je možda mogla promijeniti neke finese na tracku. Dakle, mogli smo nastaviti orcati lijevo u odnosu

na kurs ili se držati kursa, a ipak i dalje imati brzinu. Ovisi što je tko predviđao da će se dogoditi. Mi smo se odlučili za najkraći hm! put.

U 1:30 pustila sam škotinu spinakera u ruke prve gvardije i otišla spavati. Moje posljednje riječi budnom dijelu posade bile su: 'Nemojte slučajno da prespavam obilazak! Probudite me prije Jabuke!'

Nekoliko puta u sljedeća 24 sata prepričavalo se kakav sam izraz lica imala kad sam u 05:00 izašla u kokpit i pogledala oko sebe. Svetac je bio jednako velik. Suze su mi frcnule na oči. Smijeh iz očaja se oteo iz grla.

Ma, slušala sam ja u ta 3 sata promjene u zvukovima mora, broda; tangun je bio položen na palubu; promjenio mi se kut ležaja... ali nisam ni sanjala da je tako loše. No, hajde, bilo je 'samo' sporo, ali još uvijek pod željenim kutom.

Jedrilo se dalje, točkica se pretvarala u prepoznatljive obrise. Rasla je i rasla. A onda je stala rasti oko 13. A jedrilice su izvirale naprijed s lijeva. Brojili smo i pratili kako mile i zalaze za trokutastu kulisu, a izlaze u šarenim kostimima od spinakera...

Dan je, rekli bi šetači, bio divan! U laganom valceru od jedrenja, ručali smo, pili kavu, sunčali se, panulavali, gledali Italiju, ispraćali sunce, u zvučnoj kulisi Pink Floyda dočekali zvijezde... Kad smo se već tu zatekli, uživali smo na tom pikniku u osmoj milji od, ili do, Jabuke.

Ne znam da li jedreći po lahoru kojeg su pokazivali instrumenti ili po kurentu kojeg nisu pokazivali, kut je bivao sve nepovoljniji i kretanje se usporavalo do zvaničnog zaustavljanja i vjetra i nas.

Kad nas je omotala topla druga noć regate počeli smo ipak računati preostalo vrijeme do ograničenja u 10:00 u nedjelju. Vrijeme je jurilo, a mi smo stajali. Napravili smo par posljednjih manovri, ali sve je bilo uzalud... i onda je ratio pobijedio. U 20:00 su svi sudionici, koji su imali upaljene stanice, čuli za nas.

'Čuo sam preko stanice da ste odustali.'

Written by Lela Zegnal

Friday, 19 November 2010 23:50

Hm. Tu se osmijehneš, slegneš ramenima, kažeš manje ili više, ovisi tko ti je sugovornik... Nije ti to lako čuti. Ali teže je bilo odlučiti.

U trenu kad smo odlučili da nam je tamna mrlja u mjesecini ove godine nesuđena, uz krmu su nam zaigrali dupini! Barem je netko bio sretan zbog te naše odluke. Zamišljam kako su, valjda cijelo popodne, prevrtali očima gledajući prema našem brodu.

Kako god bilo, nismo dugo tugovali. Pustili smo se 'od kraja' na pučini od ulja u čast Medinog rođendana u zvjezdanoj noći posutoj vatrometom padalica. Pričaju da se taj trash party čuo daleko! Nakon što smo odmakli, ostavili smo ih u 'dugoj, tihoj noći...', kako reče Morsko prase.

Evo jednog 'smišnog' izvještaja Lea s broda *Žarka Jurage*, *Dona 333*:

<http://www.nautica-portal.com/forum/index.php?topic=3385.15>

Možda vam i sljedećih par naših sličica doda još koji sloj boje na gornji crtež:

http://picasaweb.google.com/jk.ana.foto/Jabuka2010_Sven?feat=directlink

http://picasaweb.google.com/jk.ana.foto/Jabuka2010_Sven?feat=directlink

I tako, to što ste na regati, što ste startali čak i dobro, vi i još par stotina jedriličara, da ulovite tu

Written by Lela Zegnal

Friday, 19 November 2010 23:50

zvijerčicu u laso svog tracka, ne znači da ćete i moći pričati o tome kako vas se dojmila te godine. Eto, ja vam to ne mogu ispričati. Nisam doplovila do nje. Ne znam bi li mi ove godine bila kao grumen tamne čokolade s jedne, a hrpa ruzine s druge strane. Ne bi to bilo u rano jutro, kao lani na *Eol X s Leom Lemešićem*, već iza druge ponoći na moru, veselo. Vidjela bih tad možda magičnu crnu piramidu s vijencem od Velikog Medvjeda oko svog vrha. Ne znam... vidjet ću dogodine. Ako ne budem, kao mnogi ranije, gledala u brda od mora, ispuštajući dušu.

A ovdje možete pronaći nekog tko bi vam mogao prepričati kako je izgledala prije par noći:

http://www.vodice.net/tijat/results_JABUKA_ukupno.html

Vaša Lela